

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **R. N.**, narozen dne X,
státní příslušnost U.,
bytem S. K. N., B. n. L.,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, čj. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou napadá shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany byla nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na U. vrátit jako v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy problémy se soukromými

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

osobami, které na jeho jméno podvodně založily obchodní společnost, a dále obavu z povolání do armády. Protože těmito důvody se žalovaný zabýval již v rámci prvního správního řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné vedení řízení, shledal žádost nepřipustnou a řízení zastavil.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z důvodu, že nedostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Jeho základní obavou uplatněnou v rámci správního řízení je reálná hrozba fyzické likvidace osobami, které mu na U. vyhrožují smrtí, a pronásledování z jejich strany. Nuceným vycestováním z území České republiky, kde má žalobce fungující rodinné vazby, do země původu by došlo k jejich zpřetrhání. Obává se rovněž o svůj život v souvislosti s nástupem do armády a nasazením v bojích proti separatistům, které pořád pokračují. Uvedl, že v jeho případě jsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť mu při návratu hrozí přímé ohrožení zdraví a života ze strany osob, kterými byl podveden a které mu vyhrožují smrtí. U. státní orgány se těmito výhrůžkami vůbec nezabývaly, a žalobce tak má obavu o svůj život v případě nuceného návratu. Žalovaný tyto okolnosti vůbec nevzal v potaz a místo toho mu poradil, aby se obrátil na příslušné státní orgány. Žalovaný tedy konkrétní důvody zcela jinak označil a dospěl k závěru, že neodpovídají důvodům, pro které může být mezinárodní ochrana udělena. Pokud se žalovaný nezabýval konkrétními důvody žádosti a nepožadoval ani doplnění skutkových tvrzení, postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce dále uvedl jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu obavu z povolání do u. armády a touhu zůstat v ČR se svou matkou. Je mladý, chce dobrou práci, chce být se svou rodinou, chce mít klidný život a ne poslouchat výhrůžky. Návratem do země původu bude vystaven hrozbě fyzické likvidace, nástupu do armády a nasazením v bojích. Dále tím bude zasaženo do rodinného a soukromého života jeho a jeho matky. Nucený návrat do země původu by tak byl v rozporu s čl. 1 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobci i jeho matce by byla způsobena vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 12. 2017 popřel oprávněnost podané žaloby a vyjádřil s ní nesouhlas. Uvedl, že v průběhu správního řízení o již druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde podrobně zrekapituloval také průběh předchozího řízení. Dále odkázal na obsah správního spisu, zejména pak údaje k žádosti o mezinárodní ochranu poskytnuté dne 2. 8. 2017 a prohlášení žalobce ze dne 7. 8. 2017, v němž žalobce rozvedl důvody žádosti. Žalovaný porovnal důvody první a druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dospěl k závěru, že se všemi důvody se již vypořádal v prvním rozhodnutí, přičemž správnost tohoto rozhodnutí potvrdily i soudy. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. X, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. X, a rozsudek ze dne 8. 9. 2011, čj. X. Žalovaný v průběhu správního řízení o druhé žádosti neshledal skutečnosti, které by ve smyslu uvedené judikatury naplňovaly podmínky pro přípustnost opakované žádosti žalobce o

mezinárodní ochranu. Uzavřel proto, že vzhledem k tomu, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení důvodů obav žalobce z návratu do země původu, byly naplněny podmínky § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil.

Posouzení žalobních bodů

5. Soud ověřil, že žaloba ze dne 11. 12. 2017 byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 3. 2015 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti žalobce uvedl, že se stal obětí podvodu, když za peníze plnil roli svědka při převodu obchodní společnosti na jinou osobu. Jeho občanský průkaz byl následně zneužit a obchodní společnost s ním jakožto ředitelem si u banky vzala úvěr na tři miliony u. hřiven. V této věci na U. probíhá trestní řízení, kvůli němuž bylo žalobci ze strany osob, které podvod zosnovaly, telefonicky vyhrožováno smrtí, a žalobce se tedy obává dalšího pronásledování. Dalším důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z odvedení do u. armády a nasazení do bojů proti separatistům. Žalovaný dne 4. 8. 2015 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. V rozhodnutí se vypořádal jak s potížemi žalobce v souvislosti se zmíněným podvodem (na straně 5 a 8), tak s obavou z případného povolání do armády a zpřetrhání rodinných vazeb s matkou žijící v České republice. Dospěl k závěru, že neopodstatňují udělení azylu ani doplňkové ochrany. Zákonnost závěrů žalovaného učiněných v rozhodnutí o první žádosti žalobce přezkoumal Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 2. 2017, čj. X. Nejvyšší správní soud pak kasační stížnost žalobce usnesením ze dne 12. 7. 2017, čj. X, odmítl pro nepřijatelnost.
7. V opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 8. 2017 žalobce uvedl, že U. naposledy opustil dne 4. 1. 2015, od té doby tam nebyl. V České republice pobývá dva a půl roku a během této doby byly na jeho jméno otevřeny v zemi původu dvě nové obchodní společnosti, na důkaz čehož doložil výpis z obchodního rejstříku. Zmínil, že má známé v politice, bratr jeho babičky je vysoce postavený generál v armádě, v minulosti mu pomohl, když se stal obětí prvního podvodu s převodem podílu v obchodní společnosti a musel uhradit dluh u banky, nyní mu již pomoci nemůže. Dne 7. 8. 2017 doručil žalobce žalovanému své písemné vyjádření, v němž podrobně rozvedl důvody opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Popsal v něm průběh základní vojenské služby, během níž sloužil v oddělení prezidentské armády v K., přicházel do styku s vysoce postavenými důstojníky. Vyjádřil nesouhlas s politikou stávajícího prezidenta U., jenž dle jeho názoru vede za peníze Američanů válku a posílá vojáky na smrt. Do České republiky odjel právě kvůli válečnému stavu, jinak by byl hned povolán a musel by jít válčit. V poslední době se dle žalobce situace vůbec nezměnila, od uzavření Minských dohod byly spáchány dva atentáty, jejichž obětí se stali dva největší prorusí separatisté přezdívaní M. a G.. Dále zopakoval, že v době, kdy již žil v České republice, byly na jeho jméno otevřeny dvě obchodní společnosti, o čemž donedávna netušil. Zjistil to až minulý týden z obchodního rejstříku. Společnosti jsou v provozu, někdo je řídí a žalobce neví, co se děje. Má podezření, že se stane stejná situace. K závěru Krajského soudu v Praze, podle něhož je U.

demokratický stát, žalobce uvedl, že i lidé v demokratické společnosti bojují v době finanční krize a válečného stavu za své životy, jak mohou, morálka nehraje žádnou roli.

8. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad výnos prezidenta U. č. X ze dne 26. 9. 2016 o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolanych během třetí fáze částečné mobilizace, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2016 – U. ze dne 3. 3. 2017, informaci H. R. W. 2017 – U. ze dne 12. 1. 2017, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 13. 6. 2017 o stavu lidských práv na U. za období od 16. 2. 2017 do 15. 5. 2017, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 7. 2017, U. – Situace v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Dalším podkladem pro vydání rozhodnutí byl výpis z u. obchodního rejstříku předložený žalobcem, včetně jeho překladu do českého jazyka zajištěného žalovaným.
9. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady X ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
10. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
11. *Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*

Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

12. Z § 25 a § 10a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný řízení o nepřipustné žádosti o mezinárodní ochranu zastaví, aniž by přistupoval k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti, tedy zda skutečně opodstatňují udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nová právní úprava posuzování opakovaných žádostí účinná od 18. 12. 2015 v zásadě navazuje na již dříve ustálenou judikaturu správních soudů, z níž plyne, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení (viz rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, čj. X, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. X).
13. Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil hrozbu fyzické likvidace a případného pronásledování od konkrétní skupiny osob, jejichž trestné činnosti se stal obětí. Žalobce k tomu doplnil, že aktuálně zjistil, že byly na jeho jméno založeny další dvě obchodní společnosti, tudíž se domnívá, že trestná činnost zmíněné skupiny osob pokračuje a opět by mu mohlo být vyhrožováno. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že důvod opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívající v obavě žalobce o jeho život či zdraví v důsledku výhrůžek, jimž čelí ze strany soukromých osob, které žalobce zneužily k páčání trestné činnosti, není nový. Žalobce jej uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný se jím zabýval v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015, zákonnost jeho závěrů potvrdil Krajský soud v Praze a potažmo též Nejvyšší správní soud. Pouhá skutečnost, že po vydání rozhodnutí žalovaného o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany patrně došlo k založení dalších dvou obchodních společností v důsledku zneužití identity žalobce, nezakládá důvod pro nové posouzení tohoto důvodu pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce vyslovil v této souvislosti toliko domněnku (zcela nepodloženou), že v důsledku založení nových dvou obchodních společností by se mohly opakovat výhrůžky ze strany soukromých osob, jimž čelil v zemi původu a které popsal v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto nové okolnosti (založení dvou nových obchodních společností) nedokládají, že by došlo k jakékoliv agravaci hrozby poškození zdraví či usmrcení, kterou žalobce popsal v řízení o první žádosti, a to ať již ve smyslu zhoršení následků, které žalobci v případě návratu do země původu hrozí, nebo ve smyslu zvýšení pravděpodobnosti, že by mohl obávaný následek nastat. První žádost o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena ve vztahu k této skutečnosti jako nedůvodná proto, že žalobce nevyužil možnosti ochrany ze strany státních orgánů země původu. Žalobcem nově zmíněné skutečnosti (založení dalších dvou obchodních společností) nikterak nesouvisí s tím, zda došlo k posunu v dostupnosti či efektivitě ochrany před protiprávním jednáním soukromých osob poskytované státními orgány. Výše zmíněná nová dílčí tvrzení týkající se hrozby vážné újmy tedy nevyvolávají

potřebu znovu posoudit jejich relevanci z hlediska doplňkové ochrany, neboť se nikterak netýkají skutečností, pro něž byl tento důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany již jednou vyhodnocen jako nedůvodný. Z pohledu azylu je pak tato skutečnost bezvýznamná, neboť nemá souvislost se žádným z azylově relevantních důvodů pronásledování. Tvrzení žalobce, že u. policejní složky doposud nevyšetřily výhrůžky, kterým čelil před svým odchodem ze země původu, se nejeví jako průkazné, neboť žalobce se od roku 2015 nachází na území České republiky, do země původu nevystoupal a nevstoupil v kontakt se státními orgány (policejními složkami) země původu. Kategorické tvrzení žalobce o bezvyslednosti vyšetřování tedy není přesvědčivé, neboť není zřejmé, jak by se mohly k žalobci dostat ověřené informace o stavu vyšetřování. Nutno dodat, že jelikož žalobce neposkytuje policejním orgánům od doby svého odjezdu ze země původu žádnou součinnost, není vyloučeno, že případná bezvyslednost vyšetřování může být způsobena též touto skutečností, neboť výpověď žalobce a další jeho úzká součinnost jsou pro odhalení a usvědčení pachatelů trestné činnosti klíčové. Ze zpráv o zemi původu, které žalovaný shromáždil k posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neplyne, že by od vydání rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nastaly takové změny v dostupnosti a efektivitě ochrany poskytované státními orgány země původu, pro něž by měl žalovaný z úřední povinnosti přistoupit k věcnému projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu vycházející z již dříve uplatněného a posouzeného důvodu žádosti. Žalobní bod je nedůvodný.

14. Žalobce dále namítl, že v případě nuceného návratu mu hrozí, že bude odveden do armády a nasazen do bojů proti separatistům. Rovněž k tomuto důvodu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany soud uvádí, že jej žalobce uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se tímto důvodem zabýval v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015, zákonnost závěrů žalovaného ve vztahu k tomuto důvodu potvrdil Krajský soud v Praze a posléze též Nejvyšší správní soud. Žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové okolnosti týkající se hrozby povolání do armády a eventuálního nasazení do bojových operací na východě U.. Z aktuálních zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu (informace O. MV ČR ze dne 24. 7. 2017 a Výnos prezidenta U. č. X), plyne, že v zemi původu žalobce není v současnosti vyhlášena žádná vlna mobilizace a příslušníci armády mobilizovaní v předchozích vlnách byli propuštěni do zálohy. Je zřejmé, že žalobci v případě návratu do země původu v současné době nehrozí povolání k výkonu vojenské služby. Nebyly tedy zjištěny žádné nové informace týkající se povolávání k výkonu vojenské služby a podmínek nasazení vojenských jednotek na východě U., které by zavdávaly příčinu k novému posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto důvodu. Zjištění plynoucí ze zpráv o zemi původu svědčí naopak o tom, že od vydání rozhodnutí žalovaného o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany došlo k takovým změnám, které prakticky vylučují existenci hrozby, že by byl žalobce bez vlastního souhlasu povolán k výkonu vojenské služby. Žalobní bod je nedůvodný.
15. Žalobce dále namítl, že neudělením mezinárodní ochrany bude nepřípustně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života tím, že dojde k odloučení od matky, která má povolený trvalý pobyt na území České republiky, což je v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně s čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Relevanci této skutečnosti z pohledu mezinárodní ochrany se taktéž zabýval žalovaný v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015, stejně jako Krajský soud v Praze a Nejvyšší správní soud. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti týkající se charakteru a hloubky jeho rodinného a soukromého života, který udržuje na

území České republiky, ani případných překážek, které by bránily společnému soužití žalobce s jeho matkou na území U.. Žalobce tedy nepředestřel taková tvrzení, která by jeho případ posouvala do kategorie mimořádných a výjimečných případů, kdy by návratem žalobce do země původu byl porušen extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy. Ani v tomto ohledu tak nebylo namístě znovu posuzovat žádost o udělení mezinárodní ochrany.

16. Soud shrnuje, že žalovaný nepochybil, jestliže vyhodnotil opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Smyslem institutu přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je oddělit opakované žádosti, v nichž žadatel uvádí nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které bez vlastního zavinění nemohl uplatnit dříve, od opakovaných žádostí, které jsou založeny na důvodech, které žadatel již uplatnil v řízení o dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo tak mohl učinit, pokud by řádně střežil svá práva. Za přípustnou nelze tudíž považovat takovou opakovanou žádost, kterou se žalobce snaží pouze dosáhnout revize závěrů učiněných žalovaným ve vztahu k dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podstatou opakované žádosti žalobce je přitom právě polemika se závěry žalovaného učiněnými v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015 a navazujícími závěry správních soudů obou stupňů a snaha dosáhnout jejich přehodnocení. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu ovšem nelze považovat za další opravný prostředek. Z převážné části žaloby plyne, že žalobce vnímá opakovanou žádost právě jako opravný prostředek, neboť napadá závěry žalovaného uvedené v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015 o jeho první žádosti, nikoliv s důvody napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. března 2018

Tomáš Kocourek v. r.
soudce